

Arrest

nr. 338 254 van 19 december 2025
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat J. BELDÉ
Noordlaan 78/3
9200 DENDERMONDE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Soedanese nationaliteit te zijn, op 31 januari 2025 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 20 januari 2025.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 14 augustus 2025 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 september 2025.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat J. BELDÉ, die verschijnt voor de verzoekende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Bestreden beslissing

"A. Feitenrelaas

U verklaarde de Soedanese nationaliteit te bezitten, tot de Arabische Shawaiga/Shaykia-stam te behoren en religieus moslim te zijn. U bent geboren in Khartoum op [...] juli 1976. U groeide ook op in Khartoum. In 1994, toen u 18 of 19 jaar oud was, verliet u Soedan. U reisde naar Libië. Daar heeft u tot 2000 gewerkt als bouwvakker. Vervolgens reisde u naar Malta. U verbleef enkele jaren op illegale wijze in Malta. U reisde naar België in 2006.

Op 18 september 2006 diende u een eerste verzoek om internationale bescherming in bij de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna de DVZ). Het CGVS nam een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus op 5 februari 2008.

U ging in beroep tegen deze beslissing bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna RvV). De RvV bevestigde de beslissing van het CGVS op 3 maart 2008 (arrestnummer 8273). Op 20 juni 2008 diende u een eerste volgende verzoek om internationale bescherming (VVIB1) in bij de DVZ. Op 9 juli 2008 besliste de DVZ tot weigering van inoverwegingname van uw asielaanvraag. Op 15 mei 2012 diende u een tweede volgende verzoek om internationale bescherming (VVIB2) in bij de DVZ. Op 23 mei 2012 besliste de DVZ tot weigering van inoverwegingname van uw asielaanvraag. Op 25 juli 2012 diende u een derde volgende verzoek om internationale bescherming (VVIB3) in bij de DVZ. Op 14 september 2012 besliste de DVZ tot weigering van inoverwegingname van uw asielaanvraag. Op 14 december 2012 diende een vierde volgende verzoek om internationale bescherming (VVIB4) in bij de DVZ. Op 14 december 2012 besliste de DVZ tot weigering van inoverwegingname van uw asielaanvraag.

Op 7 augustus 2007 werd u opgesloten onder aanhoudingsmandaat nadat u werd beschuldigd van opzettelijke slagen verwondingen, verkrachting op een bijzonder kwetsbaar persoon, met wapens, en verkrachting op een meerderjarige (feiten die werden gepleegd op 7 april 2007 en 6 augustus 2007). Op 8 oktober 2007 werd u door de Correctionele Rechtbank van Brugge veroordeeld tot een gevangenisstraf van drie jaar en één dag wegens opzettelijke slagen verwondingen, verkrachting op een meerderjarig persoon en verkrachting op een bijzonder kwetsbaar persoon, met wapens. U stelde beroep in tegen deze uitspraak. Op 28 februari 2008 werd u door het Hof van Beroep van Gent veroordeeld tot een definitief geworden gevangenisstraf van drie jaar (met uitstel van tenuitvoerlegging van vijf jaar behalve zeven maanden die effectief worden opgelegd) en ontzetting van bepaalde rechten voorzien bij art. 31 van het Strafwetboek gedurende vijf jaar omwille van verkrachting op een meerderjarige, opzettelijke slagen en verwondingen met als gevolg ziekte of arbeidsongeschiktheid tegen echtgenoot of samenlevende persoon en opzettelijke slagen en verwondingen en weerspanning met geweld of bedreiging tegen agenten van de openbare macht.

Op 10 maart 2008 werd u vrijgesteld door de gevangenis van Brugge.

Op 4 mei 2010 werd u door de Correctionele Rechtbank van Brugge veroordeeld tot een gevangenisstraf van zes maanden omwille van slagen en verwondingen met ziekte of arbeidsongeschiktheid tot gevolg (feiten gepleegd op 13 augustus 2009 en 3 oktober 2009).

Op 10 augustus 2013 werd u aangehouden op verdenking van poging tot moord. Op 4 februari 2014 werd u door de Correctionele Rechtbank van Brugge veroordeeld tot tien jaar gevangenisstraf wegens poging tot doodslag. U stelde beroep in tegen deze uitspraak. Op 5 mei 2014 werd u door het Hof van Beroep van Gent veroordeeld tot een definitief geworden gevangenisstraf van tien jaar wegens poging tot doodslag.

Op 18 mei 2016 werd u door het Hof van Beroep van Gent veroordeeld tot een gevangenisstraf van een jaar voor gewapende weerspanning en slagen en verwondingen (feiten gepleegd op 10 november 2012).

Op 16 april 2021 werd u door de Correctionele Rechtbank van Hasselt veroordeeld tot een gevangenisstraf van twee jaar voor aanranding van de eerbaarheid met geweld of bedreigingen jegens een meerderjarige (feiten gepleegd op (29 augustus 2017).

Op 7 juni 2023 diende u een vijfde volgend verzoek om internationale bescherming in bij de Dienst Vreemdelingenzaken.

U legde verschillende documenten neer ter ondersteuning van uw verzoek : een verklaring van uw vader waarin hij stelt dat u zijn zoon bent, de vertaling van deze verklaring, een afspraak voor het afhalen van uw attest van immatriculatie in Brugge, briefwisseling met de VDAB van Beveren, een visitekaartje van een medewerker van TANDEM, een attest een psycholoog van het CGG opgesteld op 17 april 2024 over uw traject van psychotherapeutische begeleiding, een contract van tewerkstelling voor u in Soedan alsook de vertaling ervan, een visitekaartje van de Soedanese ambassade en een verklaring dat u een inwoner bent van Al Sajana alsook de vertaling ervan.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen. Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw ‘vrees voor vervolging’ in de zin van de Vluchtelingenconventie aannemelijk te maken.

In de geschreven verklaring die u deed in het kader van uw vijfde volgende verzoek om internationale bescherming (d.d. 26/06/2023) verwees u bij de vraag welke concrete moeilijkheden u zou vrezen bij terugkeer naar uw land van herkomst naar de algemene situatie in Soedan en stelde u dat u gemakkelijk zou gedood worden in de oorlogssituatie (vraag vijf, verklaring vijfde volgend verzoek). Wanneer u tijdens het persoonlijke onderhoud met de medewerker van het CGVS werd gevraagd wat u zou vrezen bij terugkeer naar Soedan, stelde u dat u bij terugkeer gemarteld of gedood zou worden door de Janjaweed, de Rapid Support Forces of door de regering van Burhan (zie notities persoonlijk onderhoud, hierna NPO, p. 12). Gevraagd waarom u de Soedanese regering zou vrezen, stelde u op hypothetische wijze dat als u terug zou keren naar Soedan dat u een tegenstander van de regering zou zijn en de rechten van uw volk zou eisen bij terugkeer. Uit uw verdere verklaringen tijdens het persoonlijke onderhoud blijkt echter dat u sinds uw vertrek uit Soedan nauwelijks actie heeft gevoerd – u heeft in de **meer dan 30 jaar** sinds uw vertrek uit Soedan **eenmaal** deelgenomen aan een protest in Brussel – tegen de Soedanese regeringen van Omar Al-Bashir – de voormalige president van Soedan tot 2019 – of Abdel Fattah Al Burhan – sinds 2019 militair staatshoofd van Soedan. Ook verklaarde u dat zowel de huidige Soedanese regering als de Janjaweed niet weten dat u opposant bent, gezien u in de gevangenis zit en niet actief kan zijn (NPO, p. 12). Uit uw verklaringen blijkt echter dat u ook buiten de gevangenis niet actief was. Gezien u de voorbije 30 jaar geen actie heeft gevoerd tegen de respectievelijke Soedanese regeringen – waaronder de actuele onder Al-Burhan – en deze niet op de hoogte zijn van het feit dat u tegen hen bent, kan er niet worden ingezien worden waarom u vervolging zou moeten vrezen door de Soedanese regering bij terugkeer naar Soedan. De louter hypothetische, blote bewering dat u bij terugkeer naar Soedan een tegenstander van de Soedanese regering zou worden en plots voor de burgers hun rechten zou vechten – waar u dit de voorbije dertig jaar nooit heeft gedaan – weet dan ook niet te overtuigen en wijst geenszins op een gegronde en actuele vrees voor vervolging bij terugkeer naar Soedan.

Er wordt bovendien gewezen op het feit dat u in 2021 eigenlijk van plan was om terug te keren naar Soedan (NPO, pp. 5-6). Daar Abdel Fattah Al-Burhan reeds staatshoofd was in 2021 en u toen geen vrees had ten opzichte van de Soedanese regering, kan er niet ingezien worden waarom u bij terugkeer naar Soedan nu plots wel de Soedanese regering onder leiding van diezelfde Abdel Fattah Al Burhan zou moeten vrezen.

U heeft dan ook niet weten overtuigen dat u bij terugkeer naar Soedan vervolging dient te vrezen vanwege de Soedanese regering.

Waar u doorheen uw verschillende verklaringen bij de Belgische asielautoriteiten in het kader van uw vijfde volgende verzoek verwees naar de oorlog in Soedan, wordt er benadrukt dat dit betrekking heeft op de algemene situatie in uw land van herkomst, Soedan, en als dusdanig **geen verband houdt met één van de criteria zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie**, die voorziet in internationale bescherming voor personen die een gegronde vrees voor vervolging koesteren omwille van hun ras, nationaliteit, religie, hun behoren tot een sociale groep of hun politieke overtuiging.

Waar u stelde dat u niet kon terugkeren naar Soedan omdat uw kinderen in België wonen en u bij hen moet blijven (NPO, p. 14), wordt er op gewezen dat het Commissariaat-generaal zich in het kader van zijn bevoegdheid op basis van de Vreemdelingenwet uitsluitend uitspreekt over de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling of over de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Bijgevolg valt het respect voor het privé- en gezinsleven in België niet onder de bevoegdheid van het Commissariaat-generaal, dat zich beperkt tot een onderzoek van de elementen in verband met de criteria in artikel 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Gelet op de voorgaande vaststellingen kan het bestaan in uw hoofde van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie niet worden aangenomen.

Het Commissariaat-generaal is van oordeel dat er geen redenen zijn om uitspraak te doen over het bestaan in uw hoofde van een reëel risico op ernstige schade. Artikel 55/4 van de Vreemdelingenwet verplicht namelijk niet dat de voorwaarden voor de toekenning van de subsidiaire bescherming worden nagegaan alvorens te besluiten tot de uitsluiting van deze bescherming.

Artikel 55/4, §1 van de Vreemdelingenwet bepaalt: “Een vreemdeling wordt uitgesloten van de subsidiaire beschermingsstatus wanneer er ernstige redenen zijn om aan te nemen dat: (...) c) hij een ernstig misdrijf heeft gepleegd. Het eerste lid is van toepassing op personen die aanzetten tot of anderszins deelnemen aan de hierboven genoemde misdrijven of daden.”

Uit de elementen aanwezig in het administratief dossier blijkt uw betrokkenheid bij ernstige misdrijven.

Immers blijkt dat u op 28 februari 2008 door het Hof van Beroep van Gent definitief bent veroordeeld tot een gevangenisstraf van drie jaar – met uitstel van tenuitvoerlegging gedurende vijf jaar behalve zeven maanden die effectief worden opgelegd – voor de verkrachting van een bijzonder kwetsbare meerderjarige, het toebrengen van opzettelijke slagen en verwondingen op de persoon met wie u een duurzame relatie had – met arbeidsongeschiktheid tot gevolg (zie vonnis d.d. 28/02/2024, administratief dossier).

Uzelf beweerde hierover dat u had gedronken en uw toenmalige partner N.G. had geslagen toen ze zwanger was. U stelde dat ze later wel zeiden dat N. een leugenaar was en dat ze dit beweerde om u te doen opsluiten (NPO, p. 14).

Uit de informatie aanwezig in het administratief dossier omtrent de feiten waarvoor u door het Hof van Beroep te Gent definitief werd veroordeeld blijkt dat u 11 maanden een relatie had met N.G. die regelmatig werd beëindigd en terug werd opgestart. N.G. was op 6 augustus 2008 28 weken zwanger toen u aanbelde bij haar thuis. N.G. liet u met tegenzin binnen, waarop u seks verzocht. N.G. weigerde en probeerde weg te gaan, waarop u haar een slag in het aangezicht gaf, gevolgd door een vuistslag, waarop u haar verkrachtte in de zetel.

Uit het arrest van 28 februari 2008 blijkt dat u uw schuld bekende aan alle zaken die u ten laste werden gelegd.

U brengt in deze geen elementen aan die een ander licht werpen op uw strafrechtelijke veroordeling of de feiten waarop deze betrekking had. Waar u tijdens het persoonlijke onderhoud met het CGVS stelde dat u uw voormalige partner N.G. had geduwd toen ze zwanger was, wordt er op gewezen dat u hierbij geen melding maakte van het feit dat u haar ook verkrachtte. Gezien deze elementen blijken uit de objectieve informatie waarover het CGVS beschikt – het arrest van het Hof van Beroep van Gent van 28 februari 2008, waarin u bovendien zelf uw schuld erkende – weten uw verklaringen terzake, waarbij u de feiten minimaliseerde tot het louter duwen van N.G. als ze zwanger was, niet te overtuigen.

Gezien deze feiten door het Hof van Beroep van Gent als bewezen werden beschouwd en u tijdens de terechtzitting voor het Hof van Beroep van Gent zelf verklaarde schuldig te zijn aan alle tenlasteleggingen, worden deze feiten ook door het CGVS als bewezen beschouwd. Het feit dat u ondertussen uw handelingen minimaliseerde kan hier geen verandering in brengen.

Daarnaast blijkt uit het arrest van 4 mei 2014 van het Hof van Beroep van Gent dat u definitief bent veroordeeld tot een gevangenisstraf van tien jaar wegens poging tot doodslag.

Uzelf beweerde hierover dat u had gedronken en dat u bij een vrouw ging die als prostituee werkt. Na een discussie over het geld, sloeg u haar en belandde u in de gevangenis. U benadrukte dat u erg dronken was (NPO, p. 14).

Uit het arrest van 4 mei 2014 blijkt dat het slachtoffer T. P. D. E. verklaarde dat zij op 2 augustus 2013 aan het werk was, toen rond 6u20 een zwarte man de bar binnen kwam. Ze ging naar bed met de man en nadat zij en de man zich hadden uitgetkleed, de man haar wurgde waardoor zij het bewustzijn verloor. Nadat ze terug bij bewustzijn kwam, bleek de man er nog steeds te zijn, waarna ze heel luid begon te roepen. De man kwam vervolgens terug naar haar, maar ze kon hem wegduwen, waarop een van de collega's van T. P. D. E. binnen kwam. De agressor liep vervolgens naakt weg.

Na de feiten bleek dat het slachtoffer aan het bloeden was aan haar oren, mond en neus, dat haar ogen bloeedoorlopen waren, dat ze rode plekken had in haar aangezicht en dat ze anale ontlasting had gehad. Bij een fotoconfrontatie verklaarde het slachtoffer dat u veel gelijkenissen vertoonde met de dader. Ook bij een line-up stelde het slachtoffer dat u veel gelijkenissen vertoonde met haar aanvaller. Verder bleek op de camerabeelden van de bar een persoon te staan die veel gelijkenissen vertoonde met u. Zowel het slachtoffer als de collega van het slachtoffer, L. E. R. Y. stelden dat de aanvaller had gepoogd het slachtoffer te vermoorden (zie vonnis d.d. 4/05/2014, pp. 7-8).

Uit het arrest blijkt verder dat u, hoewel u initieel ontkende iets te maken hebben met de feiten, uiteindelijk toegaf dat u naar de bar was geweest en dat u na een discussie het slachtoffer wurgde om uw geld terug te krijgen. U beweerde dat u haar losliet toen u zag dat ze aan het beven was en dat het niet uw bedoeling was om haar te doden, u wenste haar louter pijn te doen (zie vonnis, d.d. 4/05/2014, p. 8).

U brengt in deze geen elementen aan die een ander licht werpen op uw strafrechtelijke veroordeling of de feiten waarop deze betrekking had. Waar u tijdens het persoonlijke onderhoud met het CGVS stelde dat u een vrouw die werkte als prostituee had geslagen, wordt er op gewezen dat dit een krasse miskennis van de eigenlijke feiten is. Immers is een poging tot doodslag van een totaal andere dimensie dan iemand slaan. Gezien deze elementen blijken uit de objectieve informatie waarover het CGVS beschikt – het arrest van het Hof van Beroep van Gent van 4 mei 2014, waaruit bovendien blijkt dat u bekende het slachtoffer te hebben gewurgd – weten uw verklaringen terzake, waarbij u de feiten minimaliseerde tot het louter slaan van het slachtoffer, niet te overtuigen.

Gezien u voor bovenstaande feiten zowel in eerste aanleg als in beroep schuldig werd bevonden én u de door u gepleegde feiten ook niet ontkende – maar wel minimaliseerde – voor het CGVS, worden deze feiten ook door het CGVS als bewezen beschouwd.

Bijgevolg moet, wat u betreft, de toepassing van de uitsluitingsclausule vervat in artikel 55/4, §1, c) van de Vreemdelingenwet worden onderzocht.

*Bij de beoordeling van de **ernst** van een misdrijf moet rekening worden gehouden met de volgende criteria: de aard van de handeling, de straf, de werkelijke schade, en het soort procedure om vervolging in te stellen. Elk van deze factoren, alleen of in combinatie, kan leiden tot de conclusie dat een misdrijf "ernstig" is in de zin van artikel 55/4, §1, c) van de Vreemdelingenwet.*

Uit de aard van de feiten in kwestie en de straffen die u werden opgelegd blijkt ontegensprekelijk dat het om ernstige feiten gaat.

Er wordt op gewezen dat de verkrachting van een derde – die bovendien bijzonder kwetsbaar was gezien ze 28 weken zwanger was – niet anders dan als ernstig beschouwd kan worden. Immers betreft dit duidelijk een bijzonder ernstige inbreuk op de fysieke, psychologische en seksuele integriteit van het slachtoffer. Een dergelijk misdrijf kan dan ook niet anders dan als ernstig beschouwd worden.

Ondanks de vaststelling dat uw slachtoffer uw avances weigerde en ze aan u probeerde te ontkomen, sloeg u haar in het aangezicht, gaf u haar vervolgens een vuistslag en verkrachtte haar in haar eigen woning. Er kan dan ook niet anders geoordeeld worden dat deze feiten een ernstige aantasting vormen van de integriteit van het slachtoffer, waarvan het slachtoffer mogelijks gevolgen zal ondervinden voor de rest van haar leven.

*Het CGVS wijst in deze op het artikel 417/11 van het Belgische strafwetboek: "Verkrachting is elke gestelde daad die bestaat of mede bestaat uit een seksuele penetratie van welke aard en met welk middel ook, gepleegd op een persoon of met behulp van een persoon die daar niet in toestemt. Dit misdrijf wordt bestraft met opsluiting van **tien jaar tot vijftien jaar**" alsook artikel 417/15 van het Belgische strafwetboek: "Niet-consensuele seksuele handelingen gepleegd ten nadele van een persoon van wie de kwetsbare toestand ten gevolge van zijn leeftijd, een zwangerschap, een ziekte dan wel een lichamelijk of geestelijk gebrek duidelijk was of de dader bekend was, worden als volgt bestraft: [...] – verkrachting wordt bestraft met opsluiting van **twintig tot dertig jaar**." (Strafwetboek, Titel VIII, Hoofdstuk I/1, Onderafdeling 2, artikel 417/11 en artikel 417/15).*

Er wordt gewezen op het feit dat het Belgische Strafwetboek ten tijde van de uitspraak door het Hof van Beroep van Gent op 28 februari 2008 in lagere strafmaten voorzag voor de gepleegde feiten – vijf tot tien jaar opsluiting voor verkrachting (Strafwetboek, Titel VII, Hoofdstuk 5, artikel 375, opgeheven bij de Wet houdende wijzigingen aan het Strafwetboek [en inzake de bevoegdheid om in rechte op te treden] met betrekking tot het seksueel strafrecht van 21 maart 2022) en tien tot vijftien jaar wanneer de verkrachting werd gepleegd op een persoon in duidelijk kwetsbare toestand (Strafwetboek, Titel VII, Hoofdstuk 5, artikel 376, opgeheven bij de Wet houdende wijzigingen aan het Strafwetboek [en inzake de bevoegdheid om in rechte op te treden] met betrekking tot het seksueel strafrecht van 21 maart 2022). Het feit dat de strafmaat voor de gepleegde feiten destijds lager was dan op heden, doet echter niets af van de ernst van de gepleegde feiten.

Ook een poging tot doodslag kan niet anders dan als bijzonder ernstig beschouwd worden.

*Het CGVS wijst in deze op het artikel 393 van het Belgische strafwetboek: "Doden met het oogmerk om te doden wordt doodslag genoemd. Het wordt gestraft met (opsluiting van **twintig jaar tot dertig jaar**)."* (Strafwetboek, Titel VIII, Hoofdstuk I, Afdeling 1, artikel 393).

Waar u werd veroordeeld voor een “poging tot doodslag”, wordt gewezen op artikels 51 en 52 van het Belgische strafwetboek dat respectievelijk het volgende bepaalt: “Strafbare poging bestaat, wanneer het voornemen om een misdaad of een wanbedrijf te plegen zich heeft geopenbaard door uitwendige daden die een begin van uitvoering van die misdaad of van dat wanbedrijf uitmaken en alleen ten gevolge van omstandigheden, van de wil van de dader onafhankelijk, zijn gestaakt of hun uitwerking hebben gemist.”; “Poging tot misdaad wordt gestraft met de straf die, overeenkomstig de artikelen 80 en 81, onmiddellijk lager is dan die gesteld op de misdaad zelf. [De pogingen tot misdaden die strafbaar zijn met levenslange opsluiting of levenslange hechtenis worden echter respectievelijk gestraft met twintig jaar tot dertig jaar opsluiting of met twintig jaar tot dertig jaar hechtenis.]” (Strafwetboek, Hoofdstuk IV, artikels 51-52)

Waar deze bepaling betrekking heeft op de strafwaardigheid en straftoemeting van het gepleegde feit, wordt er op gewezen dat dit in wezen geen afbreuk doet aan de eigenlijke aard en intentie van het strafbare feit. Het feit dat u veroordeeld werd voor een “poging tot doodslag” doet dan ook geen afbreuk aan uw intentie om dodelijk letsel toe te brengen aan uw slachtoffer, waarvoor de maximumstraf dertig jaar opsluiting bedraagt.

Het Hof van Beroep van Gent verwees in het arrest van 4 mei 2014 ook naar de ernst van de feiten in zijn straftoemeting. Het Hof stelde dat de door u gepleegde feiten bijzonder erg en uitermate zwaarwichtig waren. Ze verwezen bovendien naar uw handelswijze, die van een bijzonder zware criminele en gevaarlijke ingesteldheid, alsook van een totaal gebrek aan normbesef getuigde. Het Hof stelde dat u niet in het minste respect had voor andermans psychische en fysieke integriteit. Het Hof stelt dat de feiten weerzinwekkend zijn, van een ongeziene ernst getuigen en dat u moedwillig poogde om een mens van het leven te beroven. Het Hof stelde ook dat u door uw handelswijze de maatschappij ondermijnt en het onveiligheidsgevoel voedt. Het Hof besloot bijgevolg dat uw criminele buitensporige gedragingen geenszins getolereerd kunnen worden en zeer streng dienen te worden afgekeurd en beteugeld (vonnis 4 mei 2014, p. 11).

Het CGVS wijst in deze eveneens op het extreem gewelddadige karakter van uw handelswijze. Immers blijkt uit de beschrijving van de feiten dat u het slachtoffer dermate hard wurgde dat zij na enkele seconden reeds het bewustzijn verloor en anale ontlasting had, dat ze bloedde uit haar oren, mond en neus, dat ze rode plekken had in haar aangezicht en dat haar ogen bloeddorlopen waren (vonnis 4 mei 2014, p. 7).

Gelet op het geheel van de bovenstaande vaststellingen, kan dan ook niet anders besloten worden dat de feiten waarvoor u veroordeeld werd, als ‘ernstig’ in de zin van voormeld artikel 55/4, §1, c) moeten worden beschouwd.

Uit de elementen in het dossier blijkt dat u **individuele verantwoordelijkheid** draagt voor de eerder benoemde misdrijven – verkrachting van een bijzonder kwetsbare meerderjarige en poging tot doodslag.

Het Hof van Beroep van Gent stelde u individueel verantwoordelijk voor de eerder benoemde misdrijven, gezien u veroordeeld werd voor verkrachting van een bijzonder kwetsbare meerderjarige alsook voor poging tot doodslag.

Tijdens het persoonlijke onderhoud met het CGVS minimaliseerde u de feiten en stelde u dat u N.G. louter had geslagen – wat duidelijk verschilt van de eigenlijke aard van de feiten, namelijk verkrachting – (NPO, p. 14) en dat u een vrouw die als prostituee werkte had geslagen (NPO, p. 14) – wat evenzeer duidelijk verschilt van de eigenlijke aard van de feiten, namelijk dat u poogde haar te doden. Het feit dat u uw individuele verantwoordelijkheid voor deze misdrijven nu minimaliseerde kan de objectieve informatie in het administratieve dossier die uw individuele verantwoordelijkheid vaststelt niet weerleggen.

Er wordt nogmaals op gewezen dat u het plegen van de feiten ook tweemaal bekende – en u dus uw individuele verantwoordelijkheid erkende – hoewel u beweerde dat u T. P. D. E. niet wenste te doden. Zowel de Correctionele Rechtbank van Brugge als het Hof van Beroep van Gent oordeelde echter dat uw handelswijze geen enkele twijfel liet over uw bedoeling om te doden. Het CGVS ziet gezien het extreem gewelddadige karakter van uw uitvoering van dit misdrijf geenszins redenen om uw bedoeling anders in te schatten dan de Correctionele Rechtbank van Brugge en het Hof van Beroep van Gent deden.

Tijdens uw persoonlijk onderhoud werd u geconfronteerd met de mogelijkheid dat u op grond van bovengenoemde feiten van internationale bescherming zou worden uitgesloten. **De door u aangehaalde elementen tonen evenwel niet aan dat u geen individuele verantwoordelijkheid voor de door u gepleegde misdrijven zou treffen.**

Waar u wees op het feit dat u fouten heeft gemaakt in het verleden, dat u nu u bijna vijftig bent en dergelijke dingen niet meer zou doen en dat u al uw slachtoffers vergoedde terwijl u in de gevangenis zat (NPO, p. 15),

wordt er op gewezen dat dit niets afdoet van het feit dat u wél werd veroordeeld – en dus individueel verantwoordelijk werd gesteld – voor verkrachting en poging tot doodslag.

Waar u eerder tijdens het persoonlijke onderhoud met het CGVS ook wees op het feit dat u vroeger problemen maakte door het feit dat u veel alcohol dronk en nu was afgekickt (NPO, p. 13), wordt er op gewezen dat dit ook niets afdoet van het feit dat u wel degelijk individueel verantwoordelijk werd gesteld voor verkrachting en poging tot doodslag.

Wat betreft de documenten die u neerlegde doorheen uw verzoek, wordt er op gewezen dat deze geen verandering kunnen brengen in de hierboven gemaakte vaststellingen. Wat betreft de documenten dat uw vader in Soedan woont, dat u een contract en woonplaats zou hebben in Soedan, wordt er op gewezen dat deze hoogstens uw Soedanese nationaliteit kunnen aantonen, dewelke hier niet in vraag worden gesteld. Wat betreft de briefwisseling met de VDAB, de afspraak voor het afhalen van uw attest van immatriculatie in Brugge en de twee visitekaartjes die u neerlegde, wordt er op gewezen dat deze niet raken aan de kern van uw verzoek om internationale bescherming. Wat betreft het attest dat u een psychotherapeutisch traject volgde, wordt er op gewezen dat dit louter aantoont dat u een psychotherapeutisch traject volgde – waarover u zelf stelde dat uw psycholoog stelde dat uw moraal goed was (NPO, p. 13).

Gelet op de bovenstaande vaststellingen is het Commissariaat-generaal van oordeel dat er ernstige redenen zijn om aan te nemen dat u individuele verantwoordelijkheid draagt voor een ernstig misdrijf in de zin van artikel 55/4, §1, c) van de Vreemdelingenwet.

Bijgevolg dient u te worden uitgesloten van de subsidiaire bescherming overeenkomstig artikel 55/4, §1, c) van de Vreemdelingenwet.

Wanneer de commissaris-generaal een verzoeker om internationale bescherming uitsluit van de subsidiaire beschermingsstatus, is hij overeenkomstig artikel 55/4, §4 van de Vreemdelingenwet verplicht een advies te verstrekken over de verenigbaarheid van een verwijderingsmaatregel met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

In het licht van de bovenstaande elementen bestaat er, wat u betreft, geen gegronde vrees voor vervolging. Bijgevolg is een verwijderingsmaatregel verenigbaar met artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

Wat de verenigbaarheid van een verwijderingsmaatregel met artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet betreft,

De commissaris-generaal is van oordeel dat een verwijderingsmaatregel wat u betreft niet verenigbaar is met artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

U komt niet in aanmerking voor de vluchtelingenstatus in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Steunend op artikel 55/4 van de Vreemdelingenwet wordt u uitgesloten van de subsidiaire beschermingsstatus.”

2. Verzoekschrift en nota

2.1. In een eerste middel beroept verzoeker zich op de schending van “Artikel 62 Wet 15/12/1980 - Artikels 2 & 3 Wet 29/7/1991 – beginsel van goed bestuur”.

Verzoeker acht de weigeringsbeslissing slecht gemotiveerd om volgende redenen :

“1. De bestreden beslissing stelt dat verzoeker er niet in geslaagd is om te overtuigen dat hij bij terugkeer naar Soedan dient te vrezen voor vervolging vanwege de Soedanese regering.

Men komt tot deze conclusie op basis van het enkele feit dat verzoeker slechts één keer zou hebben betoogd in Brussel tegen de Soedanese regeringen van Omar Al-Bashir of Abdel Fattah Al-Burhan, waardoor de huidige regering mogelijk niet op de hoogte zou zijn van zijn oppositiestandpunt.

Andere elementen die verzoeker aanvoerde, die erop wijzen dat hij wel degelijk vervolging dient te vrezen bij terugkeer, worden echter niet of onvoldoende onderzocht.

Verzoeker gaf zowel in zijn geschreven verklaring d.d. 26/06/2023 als tijdens zijn interview met de medewerker van het CGVS te kennen dat hij bij terugkeer het risico loopt om gemarteld of gedood te worden door de Janjaweed, de Rapid Support Forces of door de regering van Burhan (interview CGVS, pagina 12).

Het risico op vervolging of onmenselijke behandeling door deze groepen werd echter niet onderzocht.

Verschillende NGO's en internationale bronnen hebben erop gewezen dat men in Soedan tegenwoordig niet eens openlijk opposant van de regering of Janjaweed hoeft te zijn opdat men het slachtoffer kan worden van vervolging. Alleen al het feit dat iemand in het buitenland internationale bescherming heeft aangevraagd, kan ertoe leiden dat hij of zij als politieke tegenstander wordt beschouwd.¹

Personen die vrijwillig of gedwongen terugkeren naar Soedan, waaronder afgewezen asielaanvragers, worden ondervraagd door de autoriteiten (NISS). Afhankelijk van hun antwoorden worden zij vrijgelaten, dan wel vastgehouden en in sommige gevallen zelfs gefolterd.

Bijkomend lopen bepaalde profielen een verhoogd risico om vervolgd te worden. Het EHRM identificeerde volgende risicoprofielen (eigen onderlijning): [...]

In dit opzicht is het belangrijk om te vermelden dat de broer van verzoeker, S., gearresteerd werd omdat hij deelnam aan protesten. Verzoeker loopt dus wel degelijk een verhoogd risico om bij terugkeer in het vizier te komen van de autoriteiten om aangehouden te worden. Dit gegeven diende minstens nader te worden onderzocht.

2. De bestreden beslissing haalt eveneens aan dat verzoeker in 2021 wilde terugkeren naar Soedan, terwijl de regering van Burhan toen ook al aan de macht was (bestreden beslissing, pagina 2). Verzoeker wenst te benadrukken dat de situatie in Soedan er sindsdien drastisch op verslechterde.

In april 2023 brak er oorlog uit. Waar het conflict zich voorheen voornamelijk beperkte tot Darfoer, is nu het hele land getroffen.

De familie van verzoeker woonde in en rond Khartoem, midden in het brandpunt van het huidige conflict. Door het aanhoudende geweld in de stad werd de familie van verzoeker gedwongen te vluchten. Ze proberen nu de oversteek naar Egypte te maken. Verzoeker heeft aldus geen thuis meer om naar terug te keren.

3. De bestreden beslissing acht het niet nodig om uitspraak te doen over het bestaan van een reëel risico op ernstige schade in hoofde van verzoeker.

Artikel 55/4, §4 van de Vreemdelingenwet verplicht de commissaris-generaal echter om, in het geval hij beslist tot een uitsluiting van subsidiaire beschermingsstatus, een advies te verstrekken over de verenigbaarheid van een verwijderingsmaatregel met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende: [...]

Met betrekking tot de verenigbaarheid met artikel 48/4, en dus het voorhanden zijn van een reëel risico op ernstige schade, bepaalt de beslissing enkel het volgende (bestreden beslissing, pagina 7): [...]

Verdere overwegingen ontbreken. Ook op dit punt werd de beslissing niet afdoende gemotiveerd."

In een tweede middel beroept verzoeker zich op de schending van de artikelen 2 en 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM).

Verzoeker onderbouwt dit middel als volgt:

"1. Verzoeker wordt uitgesloten van subsidiaire bescherming op basis van art. 55/4, §1, c van de Vreemdelingenwet, gelet op eerdere strafrechtelijke veroordelingen.

Hij erkent dat hij zich in het verleden fout gedragen heeft en wenst deze daden op geen enkele wijze te minimaliseren. Dat gezegd zijnde, loopt verzoeker het risico op behandelingen strijdig met artikelen 2 en 3 EVRM indien hij terug moet naar Soedan.

De algemene mensenrechtelijke situatie en de risico's met betrekking tot art. 3 EVRM in Soedan zijn welbekend. Het is dan ook de taak van het commissariaat-generaal om op eigen initiatief dit risico te onderzoeken.⁴ 2. Sinds april 2023 zit de Soedanese bevolking gevangen tussen het geweld van het Soedanese leger (SAF) en de paramilitaire Rapid Support Forces (RSF).

De SAF bombardeert stedelijke gebieden zonder onderscheid, terwijl de RSF zich schuldig maakt aan grootschalige wrede daden, plunderingen en seksueel geweld. Beide partijen veroorzaken burgerdoden en gewonden door willekeurige artilleriebeschietingen en bombardementen.

Naast het indirecte geweld zijn burgers ook vaak directe doelwitten. Zowel de SAF als de RSF maken zich schuldig aan het arresteren, vasthouden, martelen, laten verdwijnen of doden van mensen op basis van etnische, politieke en militaire gronden. Volgens schattingen houdt de militaire inlichtingendienst van de SAF 1.500 mensen vast, terwijl de RSF 5.000 gevangenen in onmenselijke omstandigheden in de hoofdstad vasthoudt.⁵

Het land bevindt zich in een zware humanitaire crisis. Een groot deel van de Soedanese bevolking heeft niet langer toegang tot basisdiensten zoals water, voedsel, onderwijs en gezondheidszorg. 18 miljoen mensen kampen nu al met acute honger.⁶ Veel burgers zijn ontheemd en op de vlucht, waaronder ook de familie van verzoeker.

Er bestaat een grote kans dat verzoeker het slachtoffer zal worden van foltering of onmenselijke behandelingen wanneer hij teruggestuurd wordt naar Soedan. Zelf indien verzoeker hiervan gespaard blijft, bestaat er een grote kans dat hij uithongert of gewond raakt en geen toegang heeft tot gezondheidszorg.

De omstandigheden in Soedan zijn van die aard dat een schending van de artikelen 2 en 3 EVRM meer dan aannemelijk is.

Om deze redenen dient aan verzoeker vluchtelingenstatus dan wel subsidiaire bescherming te worden toegekend."

2.2. Verzoeker legt een aanvullende nota van 25 juni 2025 neer, waarbij hij de volgende stukken voegt:

- "1. Videofragment met beeld van overleden broer*
- 2. Kopie van het paspoort van S. (officieel S.R.A.)".*

Beoordeling

- 1.
- 2.
3. De Raad, die inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt over volheid van rechtsmacht, dient inzake het verzoek om internationale bescherming een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft daarbij aan waarom een verzoeker om internationale bescherming al dan niet beantwoordt aan de criteria van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Hij dient daarbij niet noodzakelijk expliciet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De opsomming van wetsbepalingen, rechtspraak en landeninformatie impliceert niet *an sich* dat de bestreden beslissing behept is met een onregelmatigheid of dat verzoeker nood heeft aan internationale bescherming.

In de mate verzoeker aanvoert dat de artikelen 2 en 3 van het EVRM worden geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze.

Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer de verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- "a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan."*

4. Verzoeker benadrukt in het verzoekschrift dat hij zowel in zijn geschreven verklaring van 26 juni 2023 als tijdens het persoonlijk onderhoud bij het CGVS heeft te kennen gegeven dat hij bij terugkeer het risico loopt om gemarteld of gedood te worden door de Janjaweed, de Rapid Support Forces of door de regering van Burhan. Blijkens de bestreden beslissing werd dit risico, in tegenstelling tot wat verzoeker in het verzoekschrift poneert, wel degelijk onderzocht door verweerder.

De bestreden beslissing motiveert dienaangaande immers op draagkrachtige en pertinente wijze als volgt:
"In de geschreven verklaring die u deed in het kader van uw vijfde volgende verzoek om internationale bescherming (d.d. 26/06/2023) verwees u bij de vraag welke concrete moeilijkheden u zou vrezen bij terugkeer naar uw land van herkomst naar de algemene situatie in Soedan en stelde u dat u gemakkelijk zou gedood worden in de oorlogssituatie (vraag vijf, verklaring vijfde volgend verzoek). Wanneer u tijdens het persoonlijke onderhoud met de medewerker van het CGVS werd gevraagd wat u zou vrezen bij terugkeer naar Soedan, stelde u dat u bij terugkeer gemarteld of gedood zou worden door de Janjaweed, de Rapid Support Forces of door de regering van Burhan (zie notities persoonlijk onderhoud, hierna NPO, p. 12).

*Gevraagd waarom u de Soedanese regering zou vrezen, stelde u op hypothetische wijze dat als u terug zou keren naar Soedan dat u een tegenstander van de regering zou zijn en de rechten van uw volk zou eisen bij terugkeer. Uit uw verdere verklaringen tijdens het persoonlijke onderhoud blijkt echter dat u sinds uw vertrek uit Soedan nauwelijks actie heeft gevoerd – u heeft in de **meer dan 30 jaar** sinds uw vertrek uit Soedan **eenmaal** deelgenomen aan een protest in Brussel – tegen de Soedanese regeringen van Omar Al-Bashir – de voormalige president van Soedan tot 2019 – of Abdel Fattah Al Burhan – sinds 2019 militair staatshoofd van Soedan. Ook verklaarde u dat zowel de huidige Soedanese regering als de Janjaweed niet weten dat u opposant bent, gezien u in de gevangenis zit en niet actief kan zijn (NPO, p. 12). Uit uw verklaringen blijkt echter dat u ook buiten de gevangenis niet actief was. Gezien u de voorbije 30 jaar geen actie heeft gevoerd tegen de respectievelijke Soedanese regeringen – waaronder de actuele onder Al-Burhan – en deze niet op de hoogte zijn van het feit dat u tegen hen bent, kan er niet worden ingezien worden waarom u vervolging zou moeten vrezen door de Soedanese regering bij terugkeer naar Soedan. De louter hypothetische, blote bewering dat u bij terugkeer naar Soedan een tegenstander van de Soedanese regering zou worden en plots voor de burgers hun rechten zou vechten – waar u dit de voorbije dertig jaar nooit heeft gedaan – weet dan ook niet te overtuigen en wijst geenszins op een gegronde en actuele vrees voor vervolging bij terugkeer naar Soedan.*

Er wordt bovendien gewezen op het feit dat u in 2021 eigenlijk van plan was om terug te keren naar Soedan (NPO, pp. 5-6). Daar Abdel Fattah Al-Burhan reeds staatshoofd was in 2021 en u toen geen vrees had ten opzichte van de Soedanese regering, kan er niet ingezien worden waarom u bij terugkeer naar Soedan nu plots wel de Soedanese regering onder leiding van diezelfde Abdel Fattah Al Burhan zou moeten vrezen.

U heeft dan ook niet weten overtuigen dat u bij terugkeer naar Soedan vervolging dient te vrezen vanwege de Soedanese regering.”

Verzoeker stelt het niet eens te zijn met de voormelde motivering, maar voert geen concrete, noch overtuigende argumenten aan ter weerlegging ervan.

Verzoeker wijst erop dat de situatie in Soedan sinds 2021 drastisch verslechterd is en dat er in april 2023 oorlog uitbrak, maar biedt hiermee geen bevredigende verklaring voor de vaststelling dat hij in 2021, toen hij van plan was om terug te keren naar Soedan, geen vrees bleek te hebben voor de Soedanese regering onder leiding van Abdel Fattah Al Burhan. Dit gegeven ondermijnt wel degelijk de geloofwaardigheid van zijn voorgehouden vrees voor vervolging door de Soedanese regering.

Zo verzoeker verwijst naar de oorlog in Soedan, stelt de Raad samen met verweerder vast dat dit betrekking heeft op de algemene situatie in verzoekers land van herkomst en als dusdanig geen verband houdt met één van de criteria zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie, die voorziet in internationale bescherming voor personen die een gegronde vrees voor vervolging koesteren omwille van hun ras, nationaliteit, religie, hun behoren tot een sociale groep of hun politieke overtuiging.

Waar verzoeker in het verzoekschrift betoogt dat alleen al het feit dat iemand in het buitenland een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend ertoe kan leiden dat hij of zij als politieke tegenstander wordt beschouwd, kan slechts worden vastgesteld dat verzoeker dit in zijn geval niet concreet aannemelijk maakt. Verzoeker verwijst ter onderbouwing naar algemene landeninformatie, met name de COI Focus “Soedan: Risico bij terugkeer” van 6 februari 2018 (daterend van voor Abdel Fattah Al Burhan aan de macht kwam). Uit deze informatie kan echter niet worden afgeleid dat elke Soedanese onderdaan die in het buitenland een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend, bij terugkeer naar Soedan automatisch een risico loopt op vervolging. Ook uit de beschikbare meer recente landeninformatie (cf. de COI Focus “Soedan: Veiligheidssituatie” van 23 februari 2024, waarnaar verzoeker in het verzoekschrift verwijst) kan niet blijken dat elke Soedanees louter omwille van het indienen van een beschermingsverzoek in het buitenland het risico loopt te worden vervolgd bij terugkeer naar Soedan. Uit de COI Focus van 2024 blijkt dat de veiligheidssituatie in Soedan sinds april 2023 ernstig is verslechterd door het gewapend conflict tussen de Sudanese Armed Forces (SAF) en de Rapid Support Forces (RSF). Daarbij worden wijdverbreide mensenrechtenschendingen gemeld, waaronder willekeurige detenties, foltering en etnisch gemotiveerd geweld. Niettemin wordt in het rapport geen melding gemaakt van systematische vervolging van terugkeerders die eerder in het buitenland een beschermingsverzoek hebben ingediend. Verzoeker dient zijn voorgehouden vrees voor vervolging bijgevolg concreet en individueel aannemelijk te maken, maar blijft hiertoe in gebreke.

Voorts wijst verzoeker er in het verzoekschrift op dat zijn broer S. werd gearresteerd wegens deelname aan protesten en in zijn aanvullende nota van 25 juni 2025 dat zijn broer is overleden in het kader van het huidige gewapende conflict in Soedan. Verzoeker toont echter op geen enkele wijze aan dat zijn broer heeft deelgenomen aan protesten, noch dat hij omwille hiervan gearresteerd werd, laat staan dat verzoeker hierdoor in het vizier zou zijn gekomen. Wat betreft de middels aanvullende nota neergelegde video en identiteitskaart van verzoekers vermeende overleden broer (stukken 1 en 2, bij aanvullende nota), kan uit deze video niet worden afgeleid dat de persoon afgebeeld op de video daadwerkelijk verzoekers broer

betreft, noch dat deze persoon is omgekomen in de door verzoeker voorgehouden omstandigheden. Zelfs indien wordt aangenomen dat verzoekers broer overleden is in het kader van het gewapend conflict, zoals verzoeker voorhoudt, kan dit gegeven niet volstaan om concreet aan te tonen dat verzoeker zelf een persoonlijke vrees voor vervolging heeft bij terugkeer naar Soedan. Verzoeker brengt geen elementen aan waarmee hij een concrete en gegronde vrees voor vervolging in zijn hoofde weet aan te tonen.

Bijgevolg maakt verzoeker niet aannemelijk dat hij in geval van terugkeer naar Soedan zou worden gevisieerd en vervolgd door de autoriteiten en/of milities.

5. Verder stelt verweerder op goede gronden het volgende:

“Waar u stelde dat u niet kon terugkeren naar Soedan omdat uw kinderen in België wonen en u bij hen moet blijven (NPO, p. 14), wordt er op gewezen dat het Commissariaat-generaal zich in het kader van zijn bevoegdheid op basis van de Vreemdelingenwet uitsluitend uitspreekt over de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling of over de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Bijgevolg valt het respect voor het privé- en gezinsleven in België niet onder de bevoegdheid van het Commissariaat-generaal, dat zich beperkt tot een onderzoek van de elementen in verband met de criteria in artikel 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

Bij gebrek aan enig verweer blijft de voormelde appreciatie, die terecht en pertinent is, onverminderd overeind.

6. Gelet op wat voorafgaat, moet worden besloten dat *in casu* niet is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet. Derhalve kan verzoeker het voordeel van de twijfel niet worden gegund.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

7. Verzoeker beroept zich voor de toekenning van de subsidiaire bescherming op dezelfde elementen als voor de vluchtelingenstatus.

8. Artikel 55/4, § 1 van de Vreemdelingenwet bepaalt: *“Een vreemdeling wordt uitgesloten van de subsidiaire beschermingsstatus wanneer er ernstige redenen zijn om aan te nemen dat:*

[...]

c) hij een ernstig misdrijf heeft gepleegd;

Het eerste lid is van toepassing op personen die aanzetten tot of anderszins deelnemen aan de hierboven genoemde misdrijven of daden.”

Artikel 55/4, § 4 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt: *“Wanneer de Commissaris-generaal uitsluit van subsidiaire beschermingsstatus, verstrekt hij in het kader van zijn beslissing een advies over de verenigbaarheid van een verwijderingsmaatregel met de artikelen 48/3 en 48/4.”*

De beslissing tot uitsluiting van de subsidiaire beschermingsstatus bestaat derhalve uit twee onderdelen die als op zichzelf staand moeten worden beschouwd.

Het eerste onderdeel heeft betrekking op de uitsluiting van de subsidiaire beschermingsstatus in toepassing van artikel 55/4, § 1, eerste lid, c) van de Vreemdelingenwet ingevolge de vaststelling dat *in casu* verzoeker veroordeeld werd voor een ernstig misdrijf.

In de memorie van toelichting bij het ontwerp dat heeft geleid tot de invoeging van artikel 55/4 van de Vreemdelingenwet wordt *“voor de invulling van het begrip ‘ernstig misdrijf’ mutatis mutandis verwezen [...] naar de punten 155 tot 158 van de ‘Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié au regard de la Convention de 1951 et du Protocole de 1967 relatifs au statut de réfugiés’, uitgegeven door de UNHCR (Genève, 1979, herwerkt in januari 1992, niet beschikbaar in het Nederlands)”*. Hieruit volgt dat het bedoelde misdrijf voldoende ernstig moet zijn, waarvoor rekening moet worden gehouden met de aard van de daad, de daardoor veroorzaakte schade, de wijze waarop het misdrijf werd gesteld, de strafmaat en de vraag of de meerderheid van de rechtspraak de daad als ernstig beschouwt. Er moet rekening worden gehouden met alle pertinente factoren, inbegrepen de eventuele verzachtende maar ook verzwarende omstandigheden zoals het strafregister van de betrokkene. Het feit dat de betrokkene zijn straf reeds heeft uitgezeten of gratie of amnestie heeft gekregen, moet eveneens in rekening worden gebracht. De individuele verantwoordelijkheid voor een ernstig misdrijf moet blijken en deze vloeit in het algemeen voort uit het feit dat de betrokkene bewust het misdrijf heeft gepleegd of er op substantiële wijze aan heeft bijgedragen. Het is niet vereist dat hij het misdrijf fysiek heeft gepleegd, het aanzetten tot, de medeplichtigheid of de deelname

aan een gemeenschappelijk criminele onderneming kunnen volstaan (*Parl. St. Kamer*, 2005-2006, nr. 2578/001, 109).

9. Artikel 55/4, § 1, eerste lid, c) van de Vreemdelingenwet vormt de omzetting naar Belgisch recht van artikel 17, eerste lid, b) van de richtlijn 2011/95/EU, dat bepaalt dat een onderdaan van een derde land of staatloze van de subsidiaire bescherming wordt uitgesloten wanneer er 'ernstige redenen' zijn om aan te nemen dat hij een ernstig misdrijf heeft gepleegd. Deze bepaling bevat een uitsluitingsgrond, die een uitzondering is en dus restrictief moet worden uitgelegd (HvJ 13 september 2018, nr. C-369/17, *Shajin Ahmed t. Bevándorlási és Menekültügyi Hivatal*, § 52).

Het begrip "ernstig misdrijf" wordt in de Richtlijn 2011/95/EU niet gedefinieerd en de richtlijn bevat evenmin een expliciete verwijzing naar het nationale recht ter interpretatie van dit begrip (HvJ 13 september 2018, nr. C-369/17, *Shajin Ahmed t. Bevándorlási és Menekültügyi Hivatal*, § 33). In zijn arrest "*Shajin Ahmed*" stelt het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna: het Hof van Justitie) dat de gronden voor uitsluiting van de subsidiaire beschermingsstatus vergelijkbaar zijn met de gronden voor uitsluiting van de vluchtelingenstatus (*ibid.*, § 45). De in artikel 17, eerste lid, b) van de Richtlijn 2011/95/EU neergelegde grond voor uitsluiting van de subsidiaire beschermingsstatus heeft echter een bredere werkingssfeer. Het betreft meer algemeen een ernstig misdrijf, dus zonder dat er sprake is van beperkingen in geografische of temporele zin of met betrekking tot de aard van het misdrijf (*ibid.*, §§ 46-47). Net als bij de gronden voor uitsluiting van de vluchtelingenstatus is het doel van de gronden voor uitsluiting van de subsidiaire beschermingsstatus om personen die de aan de subsidiaire beschermingsstatus verbonden bescherming onwaardig worden bevonden van die status uit te sluiten, en om de geloofwaardigheid van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel te handhaven (*ibid.*, §§ 43-47 en 51). Verder heeft Hof van Justitie geoordeeld dat de bevoegde autoriteit artikel 17, eerste lid, b) van de Richtlijn 2011/95/EU enkel kan toepassen nadat zij de haar ter kennis gebrachte specifieke feiten met betrekking tot de individuele persoon heeft onderzocht om uit te maken of er ernstige redenen zijn om aan te nemen dat de daden van de betrokkene onder de genoemde uitsluitingsgrond vallen. Met andere woorden, een beslissing waarbij een persoon van de subsidiaire beschermingsstatus wordt uitgesloten, moet worden voorafgegaan door een volledig onderzoek van alle omstandigheden van zijn individuele geval en kan niet automatisch worden genomen.

Uit de rechtspraak blijkt dat het 'ernstig' karakter van het misdrijf, dat aanleiding geeft tot de uitsluiting van de subsidiaire beschermingsstatus, dient te worden beoordeeld aan de hand van meerdere criteria, waaronder de aard van het gepleegde feit, de schade die werd teweeggebracht, de gevolgde strafprocedure, de aard van de straf en de vraag of de meeste rechterlijke instanties het gepleegde feit ook als een ernstig misdrijf zouden aanmerken (HvJ 13 september 2018, nr. C-369/17, *Shajin Ahmed t. Bevándorlási és Menekültügyi Hivatal*, § 56).

Verder wijst het Hof van Justitie erop dat vergelijkbare aanbevelingen staan vermeld in de "*Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié au regard de la Convention de 1951 et du Protocole de 1967 relatifs au statut de réfugiés, uitgegeven door de UNHCR*" (Genève, 1979, herwerkt in februari 2019). Naar dit handboek wordt overigens ook verwezen in de memorie van toelichting bij het ontwerp dat heeft geleid tot het invoegen van artikel 55/4 in de Vreemdelingenwet (*Parl. St. Kamer*, 2005-2006, nr. 51-2478/001, 109).

In het kader van een beoordeling van de ernst van de gestelde daden en van de individuele verantwoordelijkheid van de betrokkene wordt rekening gehouden met alle omstandigheden die deze daden en de situatie van deze persoon kenmerken, zodat geen afzonderlijke evenredigheids- of proportionaliteitstoetsing moet worden gemaakt door de commissaris-generaal wanneer hij tot de conclusie komt dat artikel 55/4, § 1, eerste lid, c) van de Vreemdelingenwet van toepassing is (*mutatis mutandis* HvJ 9 november 2010, gevoegde zaken C-57/09 en C-101/09, *B. en D.*, punt 109).

10. *In casu* blijkt uit de elementen in het administratief dossier dat verzoeker op 28 februari 2008 door het Hof van Beroep van Gent definitief werd veroordeeld voor de verkrachting van een bijzonder kwetsbare meerderjarige en het toebrengen van opzettelijke slagen en verwondingen en dat verzoeker op 4 mei 2014 door het Hof van Beroep van Gent definitief werd veroordeeld tot een gevangenisstraf van tien jaar wegens poging tot doodslag. Verweerder stelt in de bestreden beslissing hieromtrent:

"Uit de elementen aanwezig in het administratief dossier blijkt uw betrokkenheid bij ernstige misdrijven. Immers blijkt dat u op 28 februari 2008 door het Hof van Beroep van Gent definitief bent veroordeeld tot een gevangenisstraf van drie jaar – met uitstel van tenuitvoerlegging gedurende vijf jaar behalve zeven maanden die effectief worden opgelegd – voor de verkrachting van een bijzonder kwetsbare meerderjarige, het toebrengen van opzettelijke slagen en verwondingen op de persoon met wie u een duurzame relatie had – met arbeidsongeschiktheid tot gevolg (zie vonnis d.d. 28/02/2024, administratief dossier).

Uzelf beweerde hierover dat u had gedronken en uw toenmalige partner N.G. had geslagen toen ze zwanger was. U stelde dat ze later wel zeiden dat N. een leugenaar was en dat ze dit beweerde om u te doen opsluiten (NPO, p. 14).

Uit de informatie aanwezig in het administratief dossier omtrent de feiten waarvoor u door het Hof van Beroep te Gent definitief werd veroordeeld blijkt dat u 11 maanden een relatie had met N.G. die regelmatig werd beëindigd en terug werd opgestart. N.G. was op 6 augustus 2008 28 weken zwanger toen u aanbelde bij haar thuis. N.G. liet u met tegenzin binnen, waarop u seks verzocht. N.G. weigerde en probeerde weg te gaan, waarop u haar een slag in het aangezicht gaf, gevolgd door een vuistslag, waarop u haar verkrachtte in de zetel.

Uit het arrest van 28 februari 2008 blijkt dat u uw schuld bekende aan alle zaken die u ten laste werden gelegd.

U brengt in deze geen elementen aan die een ander licht werpen op uw strafrechtelijke veroordeling of de feiten waarop deze betrekking had. Waar u tijdens het persoonlijke onderhoud met het CGVS stelde dat u uw voormalige partner N.G. had geduwd toen ze zwanger was, wordt er op gewezen dat u hierbij geen melding maakte van het feit dat u haar ook verkrachtte. Gezien deze elementen blijken uit de objectieve informatie waarover het CGVS beschikt – het arrest van het Hof van Beroep van Gent van 28 februari 2008, waarin u bovendien zelf uw schuld erkende – weten uw verklaringen terzake, waarbij u de feiten minimaliseerde tot het louter duwen van N.G. als ze zwanger was, niet te overtuigen.

Gezien deze feiten door het Hof van Beroep van Gent als bewezen werden beschouwd en u tijdens de terechtzitting voor het Hof van Beroep van Gent zelf verklaarde schuldig te zijn aan alle tenlasteleggingen, worden deze feiten ook door het CGVS als bewezen beschouwd. Het feit dat u ondertussen uw handelingen minimaliseerde kan hier geen verandering in brengen.

Daarnaast blijkt uit het arrest van 4 mei 2014 van het Hof van Beroep van Gent dat u definitief bent veroordeeld tot een gevangenisstraf van tien jaar wegens poging tot doodslag.

Uzelf beweerde hierover dat u had gedronken en dat u bij een vrouw ging die als prostituee werkt. Na een discussie over het geld, sloeg u haar en belandde u in de gevangenis. U benadrukte dat u erg dronken was (NPO, p. 14).

Uit het arrest van 4 mei 2014 blijkt dat het slachtoffer T. P. D. E. verklaarde dat zij op 2 augustus 2013 aan het werk was, toen rond 6u20 een zwarte man de bar binnen kwam. Ze ging naar bed met de man en nadat zij en de man zich hadden uitgetrokken, de man haar wurgde waardoor zij het bewustzijn verloor. Nadat ze terug bij bewustzijn kwam, bleek de man er nog steeds te zijn, waarna ze heel luid begon te roepen. De man kwam vervolgens terug naar haar, maar ze kon hem wegduwen, waarop een van de collega's van T. P. D. E. binnen kwam. De agressor liep vervolgens naakt weg. Na de feiten bleek dat het slachtoffer aan het bloeden was aan haar oren, mond en neus, dat haar ogen bloeddood waren, dat ze rode plekken had in haar aangezicht en dat ze anale ontlasting had gehad. Bij een fotoconfrontatie verklaarde het slachtoffer dat u veel gelijkenissen vertoonde met de dader. Ook bij een line-up stelde het slachtoffer dat u veel gelijkenissen vertoonde met haar aanvaller. Verder bleek op de camerabeelden van de bar een persoon te staan die veel gelijkenissen vertoonde met u. Zowel het slachtoffer als de collega van het slachtoffer, L. E. R. Y. stelden dat de aanvaller had gepoogd het slachtoffer te vermoorden (zie vonnis d.d. 4/05/2014, pp. 7-8).

Uit het arrest blijkt verder dat u, hoewel u initieel ontkende iets te maken hebben met de feiten, uiteindelijk toegaf dat u naar de bar was geweest en dat u na een discussie het slachtoffer wurgde om uw geld terug te krijgen. U beweerde dat u haar losliet toen u zag dat ze aan het beven was en dat het niet uw bedoeling was om haar te doden, u wenste haar louter pijn te doen (zie vonnis, d.d. 4/05/2014, p. 8).

U brengt in deze geen elementen aan die een ander licht werpen op uw strafrechtelijke veroordeling of de feiten waarop deze betrekking had. Waar u tijdens het persoonlijke onderhoud met het CGVS stelde dat u een vrouw die werkte als prostituee had geslagen, wordt er op gewezen dat dit een krasse miskennis van de eigenlijke feiten is. Immers is een poging tot doodslag van een totaal andere dimensie dan iemand slaan. Gezien deze elementen blijken uit de objectieve informatie waarover het CGVS beschikt – het arrest van het Hof van Beroep van Gent van 4 mei 2014, waaruit bovendien blijkt dat u bekende het slachtoffer te hebben gewurgd – weten uw verklaringen terzake, waarbij u de feiten minimaliseerde tot het louter slaan van het slachtoffer, niet te overtuigen.

Gezien u voor bovenstaande feiten zowel in eerste aanleg als in beroep schuldig werd bevonden én u de door u gepleegde feiten ook niet ontkende - maar wel minimaliseerde – voor het CGVS, worden deze feiten ook door het CGVS als bewezen beschouwd.

Bijgevolg moet, wat u betreft, de toepassing van de uitsluitingsclausule vervat in artikel 55/4, §1, c) van de Vreemdelingenwet worden onderzocht.

Bij de beoordeling van de ernst van een misdrijf moet rekening worden gehouden met de volgende criteria: de aard van de handeling, de straf, de werkelijke schade, en het soort procedure om vervolging in te stellen. Elk van deze factoren, alleen of in combinatie, kan leiden tot de conclusie dat een misdrijf "ernstig" is in de zin van artikel 55/4, §1, c) van de Vreemdelingenwet.

Uit de aard van de feiten in kwestie en de straffen die u werden opgelegd blijkt ontegensprekelijk dat het om ernstige feiten gaat.

Er wordt op gewezen dat de verkrachting van een derde – die bovendien bijzonder kwetsbaar was gezien ze 28 weken zwanger was – niet anders dan als ernstig beschouwd kan worden. Immers betreft dit duidelijk een bijzonder ernstige inbreuk op de fysieke, psychologische en seksuele integriteit van het slachtoffer. Een dergelijk misdrijf kan dan ook niet anders dan als ernstig beschouwd worden.

Ondanks de vaststelling dat uw slachtoffer uw avances weigerde en ze aan u probeerde te ontkomen, sloeg u haar in het aangezicht, gaf u haar vervolgens een vuistslag en verkrachtte haar in haar eigen woning. Er kan dan ook niet anders geoordeeld worden dat deze feiten een ernstige aantasting vormen van de integriteit van het slachtoffer, waarvan het slachtoffer mogelijks gevolgen zal ondervinden voor de rest van haar leven.

*Het CGVS wijst in deze op het artikel 417/11 van het Belgische strafwetboek: “Verkrachting is elke gestelde daad die bestaat of mede bestaat uit een seksuele penetratie van welke aard en met welk middel ook, gepleegd op een persoon of met behulp van een persoon die daar niet in toestemt. Dit misdrijf wordt bestraft met opsluiting van **tien jaar tot vijftien jaar**” alsook artikel 417/15 van het Belgische strafwetboek: “Niet-consensuele seksuele handelingen gepleegd ten nadele van een persoon van wie de kwetsbare toestand ten gevolge van zijn leeftijd, een zwangerschap, een ziekte dan wel een lichamelijk of geestelijk gebrek duidelijk was of de dader bekend was, worden als volgt bestraft: [...] – verkrachting wordt bestraft met opsluiting van **twintig tot dertig jaar**.” (Strafwetboek, Titel VIII, Hoofdstuk I/1, Onderafdeling 2, artikel 417/11 en artikel 417/15).*

Er wordt gewezen op het feit dat het Belgische Strafwetboek ten tijde van de uitspraak door het Hof van Beroep van Gent op 28 februari 2008 in lagere strafmaten voorzag voor de gepleegde feiten – vijf tot tien jaar opsluiting voor verkrachting (Strafwetboek, Titel VII, Hoofdstuk 5, artikel 375, opgeheven bij de Wet houdende wijzigingen aan het Strafwetboek [en inzake de bevoegdheid om in rechte op te treden] met betrekking tot het seksueel strafrecht van 21 maart 2022) en tien tot vijftien jaar wanneer de verkrachting werd gepleegd op een persoon in duidelijk kwetsbare toestand (Strafwetboek, Titel VII, Hoofdstuk 5, artikel 376, opgeheven bij de Wet houdende wijzigingen aan het Strafwetboek [en inzake de bevoegdheid om in rechte op te treden] met betrekking tot het seksueel strafrecht van 21 maart 2022). Het feit dat de strafmaat voor de gepleegde feiten destijds lager was dan op heden, doet echter niets af van de ernst van de gepleegde feiten.

Ook een poging tot doodslag kan niet anders dan als bijzonder ernstig beschouwd worden.

*Het CGVS wijst in deze op het artikel 393 van het Belgische strafwetboek: “Doden met het oogmerk om te doden wordt doodslag genoemd. Het wordt gestraft met (opsluiting van **twintig jaar tot dertig jaar**).” (Strafwetboek, Titel VIII, Hoofdstuk I, Afdeling 1, artikel 393).*

Waar u werd veroordeeld voor een “poging tot doodslag”, wordt gewezen op artikels 51 en 52 van het Belgische strafwetboek dat respectievelijk het volgende bepaalt: “Strafbare poging bestaat, wanneer het voornemen om een misdaad of een wanbedrijf te plegen zich heeft geopenbaard door uitwendige daden die een begin van uitvoering van die misdaad of van dat wanbedrijf uitmaken en alleen ten gevolge van omstandigheden, van de wil van de dader onafhankelijk, zijn gestaakt of hun uitwerking hebben gemist.”; “Poging tot misdaad wordt gestraft met de straf die, overeenkomstig de artikelen 80 en 81, onmiddellijk lager is dan die gesteld op de misdaad zelf. [De pogingen tot misdaden die strafbaar zijn met levenslange opsluiting of levenslange hechtenis worden echter respectievelijk gestraft met twintig jaar tot dertig jaar opsluiting of met twintig jaar tot dertig jaar hechtenis.]” (Strafwetboek, Hoofdstuk IV, artikels 51-52)

Waar deze bepaling betrekking heeft op de strafwaardigheid en straftoemeting van het gepleegde feit, wordt er op gewezen dat dit in wezen geen afbreuk doet aan de eigenlijke aard en intentie van het strafbare feit. Het feit dat u veroordeeld werd voor een “poging tot doodslag” doet dan ook geen afbreuk aan uw intentie om dodelijk letsel toe te brengen aan uw slachtoffer, waarvoor de maximumstraf dertig jaar opsluiting bedraagt.

Het Hof van Beroep van Gent verwees in het arrest van 4 mei 2014 ook naar de ernst van de feiten in zijn straftoemeting. Het Hof stelde dat de door u gepleegde feiten bijzonder erg en uitermate zwaarwichtig waren. Ze verwezen bovendien naar uw handelswijze, die van een bijzonder zware criminele en gevaarlijke ingesteldheid, alsook van een totaal gebrek aan normbesef getuigde. Het Hof stelde dat u niet in het minste respect had voor andermans psychische en fysieke integriteit. Het Hof stelt dat de feiten weerzinwekkend zijn, van een ongeziene ernst getuigen en dat u moedwillig poogde om een mens van het leven te beroven. Het Hof stelde ook dat u door uw handelswijze de maatschappij ondermijnt en het onveiligheidsgevoel voedt. Het Hof besloot bijgevolg dat uw criminele buitensporige gedragingen geenszins getolereerd kunnen worden en zeer streng dienen te worden afgekeurd en beteugeld (vonnis 4 mei 2014, p. 11).

Het CGVS wijst in deze eveneens op het extreem gewelddadige karakter van uw handelswijze. Immers blijkt uit de beschrijving van de feiten dat u het slachtoffer dermate hard wurgde dat zij na enkele seconden reeds het bewustzijn verloor en anale ontlasting had, dat ze bloedde uit haar oren, mond en neus, dat ze rode plekken had in haar aangezicht en dat haar ogen bloeddorlopen waren (vonnis 4 mei 2014, p. 7).

Gelet op het geheel van de bovenstaande vaststellingen, kan dan ook niet anders besloten worden dat de feiten waarvoor u veroordeeld werd, als ‘ernstig’ in de zin van voormeld artikel 55/4, §1, c) moeten worden beschouwd.”

Inzake de voorstaande beschrijving van de misdrijven stelt verzoeker in het verzoekschrift: “Hij erkent dat hij zich in het verleden fout gedragen heeft en wenst deze daden op geen enkele wijze te minimaliseren”.

Het staat derhalve buiten twijfel dat verzoeker ernstige misdrijven heeft gepleegd.

11. De individuele verantwoordelijkheid voor een ernstig misdrijf moet blijken en deze vloeit in het algemeen voort uit het feit dat de betrokkene bewust het misdrijf heeft gepleegd of er op substantiële wijze aan heeft bijgedragen. Het is niet vereist dat hij het misdrijf fysiek heeft gepleegd, het aanzetten tot, de medeplichtigheid of de deelname aan een gemeenschappelijk criminele onderneming kunnen volstaan (RvS 24 mei 2016, nr. 234.824).

Inzake verzoekers individuele verantwoordelijkheid stelt de bestreden beslissing:

*“Uit de elementen in het dossier blijkt dat u **individuele verantwoordelijkheid** draagt voor de eerder benoemde misdrijven – verkrachting van een bijzonder kwetsbare meerderjarige en poging tot doodslag. Het Hof van Beroep van Gent stelde u individueel verantwoordelijk voor de eerder benoemde misdrijven, gezien u veroordeeld werd voor verkrachting van een bijzonder kwetsbare meerderjarige alsook voor poging tot doodslag.*

Tijdens het persoonlijke onderhoud met het CGVS minimaliseerde u de feiten en stelde u dat u N.G. louter had geslagen – wat duidelijk verschilt van de eigenlijke aard van de feiten, namelijk verkrachting – (NPO, p. 14) en dat u een vrouw die als prostituee werkte had geslagen (NPO, p. 14) – wat evenzeer duidelijk verschilt van de eigenlijke aard van de feiten, namelijk dat u poogde haar te doden. Het feit dat u uw individuele verantwoordelijkheid voor deze misdrijven nu minimaliseerde kan de objectieve informatie in het administratieve dossier die uw individuele verantwoordelijkheid vaststelt niet weerleggen.

Er wordt nogmaals op gewezen dat u het plegen van de feiten ook tweemaal bekende – en u dus uw individuele verantwoordelijkheid erkende – hoewel u beweerde dat u T. P. D. E. niet wenste te doden. Zowel de Correctionele Rechtbank van Brugge als het Hof van Beroep van Gent oordeelde echter dat uw handelswijze geen enkele twijfel liet over uw bedoeling om te doden. Het CGVS ziet gezien het extreem gewelddadige karakter van uw uitvoering van dit misdrijf geenszins redenen om uw bedoeling anders in te schatten dan de Correctionele Rechtbank van Brugge en het Hof van Beroep van Gent deden.

*Tijdens uw persoonlijk onderhoud werd u geconfronteerd met de mogelijkheid dat u op grond van bovengenoemde feiten van internationale bescherming zou worden uitgesloten. **De door u aangehaalde elementen tonen evenwel niet aan dat u geen individuele verantwoordelijkheid voor de door u gepleegde misdrijven zou treffen.***

Waar u wees op het feit dat u fouten heeft gemaakt in het verleden, dat u nu u bijna vijftig bent en dergelijke dingen niet meer zou doen en dat u al uw slachtoffers vergoedde terwijl u in de gevangenis zat (NPO, p. 15), wordt er op gewezen dat dit niets afdoet van het feit dat u wél werd veroordeeld – en dus individueel verantwoordelijk werd gesteld – voor verkrachting en poging tot doodslag.

Waar u eerder tijdens het persoonlijke onderhoud met het CGVS ook wees op het feit dat u vroeger problemen maakte door het feit dat u veel alcohol dronk en nu was afgekickt (NPO, p. 13), wordt er op gewezen dat dit ook niets afdoet van het feit dat u wel degelijk individueel verantwoordelijk werd gesteld voor verkrachting en poging tot doodslag.”

Verzoeker voert geen concreet verweer ten aanzien van de voorstaande motivering.

12. Volledigheidshalve stipt de Raad nog aan dat artikel 55/4 van de Vreemdelingenwet geen verplichting bevat de voorwaarden voor de toekenning van de subsidiaire bescherming na te gaan alvorens te besluiten tot de uitsluiting van deze beschermingsstatus. Er is, gelet hierop en gelet op het feit dat verzoeker uitgesloten dient te worden van deze status, geen reden om uitspraak te doen of er in zijn hoofde sprake is van een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

De argumentatie in het verzoekschrift omtrent het reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet dat verzoeker stelt te lopen in geval van terugkeer naar Soedan en hiermee samenhangend de aangevoerde schending van 48/4 van de Vreemdelingenwet is *in casu* bijgevolg niet dienstig.

13. De Raad stelt verder vast dat verzoeker in voorliggend verzoekschrift geen concreet verweer voert tegen de motieven van de bestreden beslissing met betrekking tot de door hem in de loop van de administratieve procedure neergelegde documenten (een verklaring van verzoekers vader met vertaling; een afspraak voor het afhalen van verzoekers attest van immatriculatie in Brugge; briefwisseling met de VDAB van Beveren; een visitekaartje van een medewerker van TANDEM; een attest een psycholoog van het CGG opgesteld op 17 april 2024; een contract van tewerkstelling in Soedan met vertaling; een visitekaartje van de Soedanese ambassade; een verklaring dat verzoeker een inwoner is van Al Sajana met vertaling). In navolging van en om dezelfde redenen als verweerder stelt de Raad vast dat deze stukken de voormelde appreciatie niet kunnen wijzigen.

14. Gelet op wat voorafgaat treedt de Raad verweerder bij dat de door verzoeker gepleegde misdrijven als een ernstig misdrijf in de zin van artikel 55/4 van de Vreemdelingenwet dienen te worden gekwalificeerd en dat verzoeker derhalve dient te worden uitgesloten van de subsidiaire beschermingsstatus.

15. Ten overvloede wijst de Raad op het advies van de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen:

“Wanneer de commissaris-generaal een verzoeker om internationale bescherming uitsluit van de subsidiaire beschermingsstatus, is hij overeenkomstig artikel 55/4, §4 van de Vreemdelingenwet verplicht een advies te verstrekken over de verenigbaarheid van een verwijderingsmaatregel met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

In het licht van de bovenstaande elementen bestaat er, wat u betreft, geen gegronde vrees voor vervolging. Bijgevolg is een verwijderingsmaatregel verenigbaar met artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

Wat de verenigbaarheid van een verwijderingsmaatregel met artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet betreft, De commissaris-generaal is van oordeel dat een verwijderingsmaatregel wat u betreft niet verenigbaar is met artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

Het voorstaand advies van verweerder is niet bindend en wijzigt de rechtstoestand van de betrokkene niet. Bijgevolg vormt het advies geen aanvechtbare rechtshandeling (RvS 24 mei 2016, nr. 234.824).

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De verzoekende partij wordt uitgesloten van de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 55/4, § 1, c) van de Vreemdelingenwet.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien december tweeduizend vijftieng door:

W. MULS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

W. MULS